

Kelebek Sığınağı

– Neslihan/ca · 19 Ağustos 2011

Uyan ey gökyüzü! Kül renginde bir gülüm ben, sağanak geçirdiğim tenim üşüyor,güneşe hasret yapraklarım kireç yeşili şimdi.İçimden çift kollu nehirler akıyor;bir yanım durulmak bilmeyen Aras, bir yanım tersine akan Asi gibi.Öyle bir imtihan ki bu, uzun vadeli seyrüsefer notlarımın hepsi bir başlıkta toplanıyor ve tek cümle özetliyor ömrümün sığ serinliğini, evet bir adı var yazdıklarım "Kelebek sığınağı"

Yılgın, omuzlarından bölünmüş toprak bir duvarın kuzeye bakan yüzüne yaslanıp,üzerimden geçip giden zamanın yüzümde bıraktığı derin hattarı satışa çıkardığım gündü bu gün.Tam karşımda duran pıtırak otuna benzetiyoordum geçmiş, ne kadar uzaklaşmaya,ne denli unutmaya çalışsanda, ruhunun feracesine yapışır kalır, söküp attığın yerlerinde kendinden bir parçayı muhakkak bırakırdı.Zamanın evveline defin ruhsatı almak ve onu hafızamın yitik taraflarına uğurlamak için ödemem gereken kefarete geleceğimdi. Çünkü; geçmişimde ötelenmesi gereken ne ve kim varsa benimle birlikte geleceğe gelecekleri belliydi.Bu yüzden kendimi günyitiği dehlizlerde yapayalnız küflenmeye bıraktım.Ne yazık ki en büyük korkumu bu şekilde çağırıyor onun koşar adım gelişini seyrederken endişeden bitap düşüyordum.Nasıl oluyor da korkuyu ağırlamaya cesaret edebiliyordum bunu bende bilmiyorum.Lâkin iyi bildiğim bir şey vardı ben bir gül ağacıydım, yaprağım gül yaprağı, köklerim gül kökü, goncalarıml gül goncasi, dallarımsa gül dalıydı ve tüm kırılmışlıklara rağmen rabbime şükrediyordum çünkü ; ruhumda gül güzelliğiyle bezenmişti,beni bir ayrık otundan, bir çakır dikeninden, yabancı sarmaşıktan ayıran en büyük özellik güneş görmeyen goncalarımlın tonları soluk olsada etrafa daima mis kokular yaymamdı.

Evet bir gül için seçilebilecek en son iklimde soluklanmaya çalışıyor, en yanlış toprakta kök salmaya çalışıyordum.Bu yüzden; çelimsiz bir gövdem ve Ağustos ortasında sımsıkı sarındığım güztenimle,akasyaların gıyabımda söylediği kötümser benzetmeleri duyuyor lâkin yüreğime duyurmuyordum.Belki bıraksalar yerin dibine geçip bir avuç toprakla kendi üzerimi örtmekti niyetim ama ölümsüz bir dirayetle o koca gövdelere kafa tutuyordum.Umudun ayak sesleri gitgide uzaklaşıyordu ve benim tabanlarımı nasırlaştırıan o kuvvet avuçlarımlı kanata kanata parmak uçlarımdan kayıp gidiyordu.

Nasıl bir keşmekeşliğin içinde olduğumu yalnızca benim bildiğimi düşünürken, yapraklarımlın üzerine kadifeden bir serinlik düşüvermişti, gördüğüm ebruli suret; göçebe bir kelebeğe aitti.Bütün ıslanmış bedenini yapraklarımlın altına gizlemeye çalışıyor, benim ölüm soğukluğuna teslim ettiğim bedenime tutunup ısınmayı ümit ediyordu.Goncalarımdan birinin yapraklarını usulca araladım, nasıl olmuşuda bunu başarabilmişim bilmiyorum oysa günlerdir tek yaprak açmamıştım.Şimdi bir kelebeği yaşatmak adına tüm dirayetimi toplayıp sınırsız bir mücadele veriyordum.Oysa bir günlük ömrü vardı bir kelebeğin, birkaç saat sonra ölecekti zaten, onu korumak muhafaza etmek neye yarardı ki? Hem zaten

burnunun ucunda ölüm burcuyla dolaşan hercai bir yolcuydu.Bu düşüncelerle onun o kırılğan kanatlarının bana tutunuşunu izliyor ve ayaklarını gövdeme ne denli sağlam sardığını görünce kendi zayıflığımdan ürkmeye başladığımı hissediyordum.Kelebek yapraklarım arasında biraz ısındıktan sonra, hafiften kıpırdandı, gözlerinde içten bir minnet duygusu vardı, usuldan gülümsediğini gördüm.İşte tam o sırada karabulutlar eteklerini topladılar gökyüzünden , güneşin nurdan saçlarını gördüm,bir de gökkuşağını.Boynu bükük goncalarım şahlandı, hepsi bir bir selam durdu güneşe.İçim kıpır kıpırdı, anladım ki; yaşama tutunmak için, her zaman geçerli bir sebep vardı. Ben- merkezli yaşamak ve en büyük acıyı sırtlandığını düşünerek vahlanmak, tükenişi hazırlamaktı.Oysa size ihtiyacı olan birileri mutlaka vardı; dallarınızdan tutunarak hayat bulan bir kelebek gibi örneğin ve beklemeyi bildiğiniz sürece fırtına bir gün mutlaka dinecek ve güneş tüm üryanlığıyla doğup,üşüyen yanlarınızı örtecekti.

Başım öne düşmesin diye çokyüzlü başlara tahammül etmeyi öğrendiğim gün o gündü ve ben o günden beri, sabrın kanatları altında serinliyorum.Ne zaman sükut bayrağını indirmeye karar versem gönderimden,kuşlara nasihatlar verip, goncalara bir dizi masal anlatıyorum, insanlar köklerime basıyor, canımı acıtıyorlar ve ben kanadıkça kırgın yanlarımı dirayet makasıyla budayıp yeniden yeşeriyorum.Belki yapraklarım arasına bir kelebek daha konar, belki bir serçenin yaralarını sarar goncalarım, kimbilir gün olur belki biri gelip alır beni bu alışık olmadığım iklimlerin bağrından, gül mahalinde kül rengi goncalarım kızıla döner, bir başka dallanıp budaklanırım.O gün gelinceye dek, umudu sakladığım yastığın altından sık sık çıkarıp, öpüp başımın üstüne koyacağım ve asla başım önüme düşmeyecek, her zaman üzerimde olacak bu kelebek sıcaklığı.

Neslihan YİĞİT